

HOOFDSTUK 1

Een vreselijk lot

‘Dit is een overval! Kidnapping! Kinderen in nood!’ riep Lily Weerman boven de wind door het geopende auto-raampje uit. Haar haren wapperden wild en haar ogen traanden.

Lily’s broertje Micky zat naast haar en greep in paniek naar zijn telefoon. ‘Ik bel om hulp!’ riep hij. ‘Wat is het alarmnummer?’

Hun vader Amir griste de telefoon uit Micky’s hand voordat die kans zag te bellen.

‘Lily! Hoofd naar binnen en doe het raam dicht!’ riep hun moeder Helena terwijl ze haar handen nog steviger om het stuur klemde. Vanaf het moment dat de kinderen te horen hadden gekregen dat ze naar oom Jim moesten, waren ze somber. De kinderen mochten hun oom niet en oom Jim vond hen ook niet aardig. Oom Jim was echter de enige die op de kinderen kon passen terwijl hun ouders op zakenreis gingen. Hun opa en oma konden het niet doen,

want die waren op bingovakantie naar Lanzarote.

'Help! Hé!' riep Lily, maar toen trok ze haar hoofd snel de auto in, hoestend. 'Stomme muggen!'

'Dat krijg je ervan als je je hoofd uit het raam steekt,' zei papa.

'Dit is zo oneerlijk!' momperde Lily terwijl ze de muggen tussen haar tanden vandaan peuterde. 'Jullie gaan voor een strandvakantie naar Afrika en dumpen ons bij die nare man, die alleen maar om zijn auto en zijn bedrijfsplannen geeft.'

'We kunnen beter gewoon met jullie meegaan,' zei Micky. 'We zullen echt de hele reis stil zijn.'

Mama slaakte een diepe zucht.

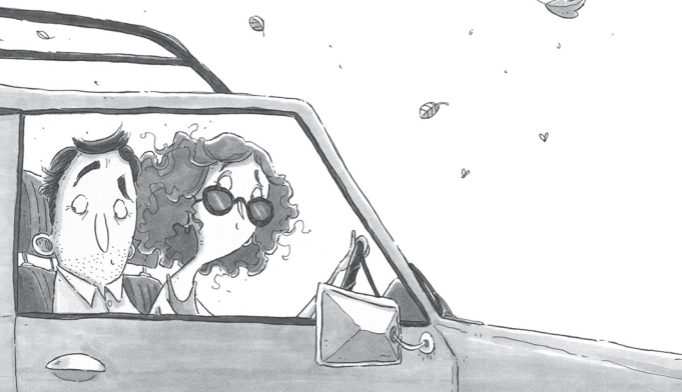
‘Het is geen strandvakantie, het is een zakenreis. Kinderen kunnen niet mee. En die vreselijke vent is jullie oom, die als puntje bij paaltje komt best aardig is,’ ging mama verder, al wist ze dat de kinderen niet helemaal ongelijk hadden.

Papa’s broer Jim was geen gemakkelijke.

Papa probeerde opgewekt te klinken. ‘Het kan best zijn dat jullie het straks hartstikke leuk hebben bij oom Josaf... oom Jim.’ Hij vergat soms even dat zijn broer Josafat zijn naam in Jim had veranderd.

Lily lachte als een boer met kiespijn. Leuk? Haar ouders waren blijkbaar vergeten wat voor man oom Jim was. De laatste keer dat zij en Micky bij hem op bezoek waren geweest, hadden ze de hele dag op handdoeken moeten zitten.

‘Kinderen maken alles vies,’ had oom Jim gezegd.

En toen ze zich eindelijk hadden durven te bewegen, had oom Jim hen steeds in de gaten gehouden.

‘Oom Jim is gewoon niet gewend aan kinderen, daarom is hij wat gespannen,’ zei mama.

‘Natuurlijk is hij niet gewend aan kinderen, hij zegt toch altijd dat hij zelf nooit kind is geweest,’ mompelde Lily.

Ouders waren soms wreed, dacht ze. Ze dachten altijd alleen maar aan zichzelf. Hoe kon iemand zijn kinderen nou naar een man als oom Jim brengen?

‘Oom Jim is zelf natuurlijk ook een kind geweest, ik herinner het me nog goed. Op een keer hield hij in de winter zijn tong tegen een lantaarnpaal en toen vroom zijn tong eraan vast,’ lachte papa. ‘Zo, we zijn er bijna. Niet zo somber, het wordt vast wel leuk, echt,’ zei hij bemoedigend.

Maar de kinderen, die normaal gesproken altijd vrolijk waren, keken bedrukt. Ze hadden geen reden om te lachen.

De rode stationwagen draaide de oprit bij een modern, wit huis op, waar een prachtige nieuwe SUV stond te glimmen.

‘Mijn broer heeft kennelijk alweer een nieuwe auto,’ zei papa met een lachje, en op hetzelfde moment zag hij achter het raam van de woonkamer een glimp van een hoofd.

‘Oké, uitstappen!’ riep mama.

Met tegenzin lieten de kinderen zich uit de auto glijden.

‘Bel maar even aan,’ zei papa tegen hen, en ze slenterden naar de deur.

Oom Jim deed niet open.

‘Hij is niet thuis!’ riep Lily opgelucht. ‘Laten we met z’n allen naar Afrika gaan!’

‘Wacht maar eventjes,’ zei papa, en hij beende naar de voordeur.

‘Jim! Ik weet dat je er bent! Doe eens open!’ riep hij door de deur heen.

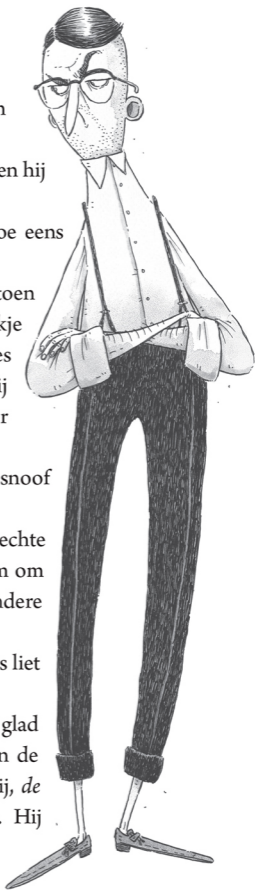
Het duurde een tijdje, maar toen ging de deur langzaam een stukje open. Een man die er nogal gladjes uitzag en zijn haar met gel naar opzij had gekamd, gluurde door de kier naar buiten.

‘Je hoeft niet zo te schreeuwen,’ snoof oom Jim.

‘Daar is ie dan, mijn enige echte broer!’ riep papa terwijl hij een arm om de onwillige Jim sloeg en met zijn andere hand door zijn haar woelde.

‘Laat me los,’ zei oom Jim, en dus liet papa zijn greep verslappen.

Oom Jim streek zijn haren weer glad en zag tegelijkertijd de kinderen in de tuin staan. *Daar heb je ze, dacht hij, de vreselijke kinderen van mijn broer.* Hij

begreep niet waarom iemand zijn leven vrijwillig liet vergallen door zulke lastige kinderen te krijgen. Om ze dan op familieleden af te schuiven!

Ze zien er nog net zo onuitstaanbaar uit als de vorige keer, dacht oom Jim terwijl hij de kinderen bekeek.

Lily was de oudste en was dol op lezen. Ze sleepte een gigantische tas mee, waarschijnlijk met boeken erin.

Allemaal rotzooi van kinderen in mijn huis, dacht oom Jim geërgerd. Fijn, hoor.

Micky was een klein, mager jochie dat ansichtkaarten

spaarde. Beide kinderen hadden grote ogen en een dikke, wilde bos haar. Lily droeg haar haren in een paardenstaart.

‘Waar kunnen we de bagage van de kinderen naartoe brengen?’ vroeg papa met vier grote koffers in zijn handen.

‘In de schuur is wel plek,’ zei oom Jim.

Mama en papa lachten en hoopten dat hij een grapje maakte, maar oom Jim knipperde zelfs niet met zijn ogen.

‘Nee Jim, ik bedoelde niet in de schuur,’ zei papa.

Oom Jim snoof een keer en wees naar binnen.

‘Nou, goed dan, in de logeerkamer is ook ruimte. Maar ze mogen niets aanraken, de spullen blijven in de koffers en het bed moet altijd opgemaakt zijn!’ riep hij papa na toen die de koffers naar binnen bracht.

In de logeerkamer stond een groot bed met een wit ladekastje erbij en op de vloer lag een lichtgekleurd tapijt.

‘Eén vlek en jullie kunnen vertrekken,’ siste oom Jim tegen de kinderen.

Even later dronken de volwassenen buiten koffie. Ze zaten op het nieuwe kunststof tuinmeubilair dat eruitzag als rotan.

Oom Jim zag tot zijn afschuw vanuit een ooghoek dat de kinderen hun voeten op zijn schone tuinmeubelen legden. *Zodra Amir en Helena zijn vertrokken, is het afgelopen daarmee*, dacht oom Jim. Hij wilde niet dat de kinderen het meubilair vies maakten.

Op dat moment werden ze vanachter de meidoornhaag begroet door een oude vrouw die naast oom Jim woonde, Mabel Mooiweer.

‘Wat een mooie dag,’ zei Mabel. ‘Ik moest net terugdenken aan de zomer van 1937, toen het ook zo heet was als nu. Ik had een nieuwe zonnehoed gekocht en een bijpassend rood zwempak.’

‘Het is inderdaad een mooie zomer!’ riep papa terug.

‘Dat is dat rare mens van hiernaast, Mabel Mooiweer. Ze steekt altijd overal haar neus in,’ momperde oom Jim zonder zelfs maar haar kant op te kijken.

Lily had een boek gepakt en Micky was bezig zijn ansichtkaarten op de tafel uit te spreiden. Hij had er al een heleboel en nam ze altijd mee als ze ergens naartoe gingen, omdat hij het leuk vond om te kijken hoe het er in andere delen van de wereld uitzag.

‘Doe die kaarten onmiddellijk weg! Die dingen maken allemaal krassen op mijn tafel!’ riep oom Jim boos, en geschrokken raapte Micky zijn kaarten bijeen. Hij stopte ze snel weer in zijn rugzak.

‘Die krassen toch niet,’ zei papa, maar oom Jim hield voet bij stuk.

‘De kinderen hebben alles wat ze nodig hebben bij zich. Zorg ervoor dat ze niet te laat gaan slapen. Meestal houden ze elkaar wel gezelschap, dus daar hoeft je je niet druk om te maken,’ zei papa toen.

‘Dat is maar goed ook, want ik ben niet van plan een oogje op hen te houden,’ flapte oom Jim eruit, waarna hij een slok van zijn koffie nam.

De middag ging over in de avond en papa en mama moesten ervandoor. De kinderen stonden bij de deur en zwaaiden verdrietig toen de auto van hun ouders de weg op draaide.

‘Gaan jullie meteen maar slapen,’ zei oom Jim tegen hen.

Lily en Micky slenterden naar de logeerkamer. Oom Jim deed de deur dicht en de kinderen hoorden hoe hij een sleutel omdraaide in het slot.

‘Om te voorkomen dat jullie door het huis gaan lopen spoken ’s nachts!’ riep oom Jim door de deur heen.

‘Het is net alsof we in de gevangenis zitten,’ zei Lily verbijsterd.